

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHEEN, J. FULTON

Biruința asupra patimilor și păcatelor / Fulton Sheen; trad.:

Ana Maria Botnaru.

Târgu Lăpuș: Galaxia Gutenberg, 2020

ISBN 978-973-141-829-2

I. Sheen, J. Fulton (autor)

II. Botnaru, Ana Maria (trad.)

www.galaxiagutenberg.ro

Editura Galaxia Gutenberg

435600 Târgu Lăpuș, str. Florilor nr. 11

Mobil: 0723377599, 0733979383

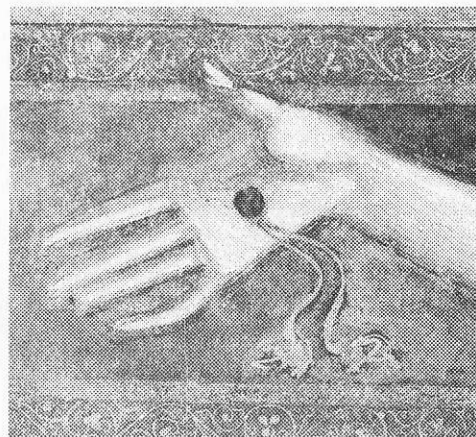
email: contact@galaxiagutenberg.ro

PRINTED IN ROMANIA

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

ARHIEPISCOP
FULTON J. SHEEN

BIRUINȚA ASUPRA PATIMILOR ȘI PĂCATELOR

Traducerea din limba engleză de
Ana Maria Botnaru

Galaxia Gutenberg
2020

Alte lucrări
scrise de **Arhiepiscop Fulton Sheen**
apărute la **Galaxia Gutenberg**:

Strigătele lui Isus pe cruce

***Carte de rugăciuni – foarte folositoare în
războiul nevăzut cu stihiiile lumii***

Cuprins

Invidia	27
Desfrânarea	43
Mândria	59
Îmbuibarea	75
Lenea	93
Avariția	111
Notă biografică	129

Invidia.

II

Invidia

„Astăzi vei fi cu mine în rai.”

Luca 23:43

Invidia este tristețea cauzată de binele altuia și bucuria la răul lui. Ce este rugina pentru fier, moliile pentru lână sau termitile pentru lemn, la fel este și invidia pentru suflet: uciderea iubirii frățesti.

Aici nu ne preocupă emulația sau zelul firesc care ne inspiră să urmăm un exemplu bun și să

progresăm lângă cei care sunt mai buni decât noi, căci Scripturile ne îndeamnă să fim „plini de zel pentru bunurile spirituale”; aici ne ocupăm de păcatul invidiei, care suferă cu încăpățănare de binele altuia, fie el spiritual sau temporal, pe motiv că pare să diminueze propriul bine. Onorurile acordate altuia îl fac pe invidios să se creadă desconsiderat și, prin urmare, se întristează. Invidia se manifestă prin dezbinare, ură, bucurie răutăcioasă, vorbirea de rău pe la spate, diminuarea meritelor cuiva, imputarea unor motivații rele, suspiciunea și calomnia.

Un exemplu de invidie îl putem găsi în episodul biblic cu Solomon și cele două femei, care au venit înaintea lui să tranșeze o dispută. Prima femeie a zis: „Noi trăim într-o casă... noaptea a murit fiul acestei femei, căci a adormit peste el. Și s-a sculat ea pe la miezul nopții și mi-a luat pe fiul meu de lângă mine, când eu, roaba ta, dormeam și l-a pus la pieptul ei; iar pe fiul ei cel mort l-a pus la pieptul meu”. La care cealaltă femeie a răspuns: „Ba nu, fiul meu e viu, iar fiul tău e mort!”

Pentru că nu existau martori, Solomon a cerut o sabie, gândind pe bună dreptate că o inimă de mamă va renunța la copilul ei, doar să nu-l vadă ucis. Și a zis Solomon, învățând sabia: „Tăiați copilul cel viu în două și dați o jumătate din el uneia și o jumătate din el celeilalte!”. Auzind acest lucru, femeia al cărei copil era viu a strigat

îngrozită: „Rogu-mă, domnul meu, dați-i ei acest prunc viu și nu-l omorâți!”. Iar cealaltă a zis: „Ca să nu fie nici al meu, nici al ei, tăiați-l!”.

Atunci regele a poruncit să fie dat copilul celei care a fost gata să renunțe la el ca să nu fie ucis, știind că aceea trebuie să fie mama (3 Regi 3:16-27). Morala poveștii este că invidia, care este atât de geloasă pe binele altuia, poate atinge un punct unde nu s-ar sfii să curme o viață.

În vremea noastră, invidia se manifestă la nivel economic. Zgârcenia celor bogați este pe măsura indiviei celor săraci. Unii săraci îi urăsc pe cei bogați nu pentru că au fost deposedați în mod nedrept de bunurile lor, ci pentru că își doresc bunurile bogaților. Unii săraci sunt scandalizați de averea celor bogați numai pentru că sunt ispitiți de pofta pentru averile acelora.

Comuniștii îi urăsc pe capitaliști doar pentru că vor ei înșiși să fie capitaliști; îi invidiază pe bogați nu pentru că ar fi nevoiași, ci pentru că sunt lacomi de avere.

Iar asta se combină cu invidia socială sau cu snobismul, care disprețuiește poziția mai înaltă a altora, pentru că snobul ar vrea să stea el în fotoliul celui alt și să primească el aplauzele. Ei își închipuie că dacă nu au devenit populari, acest fapt îi privează de ceva care li se cuvine. De aceea îi urâm pe cei care nu ne acordă destulă atenție și îi iubim pe cei care ne flatează.

Dacă invidia este în creștere astăzi, acest fapt

Res se datorează, fără îndoială, abandonării credinței în viața viitoare și în dreptatea justiției divine. Dacă tot ce avem este această viață, atunci oamenii cred că ar trebui să aibă totul. Din acel punct, invidia față de alții devine pentru ei regulă de viață.

Domnul a predicat neîncetat împotriva invidiei. Celor invidioși pe milostivirea arătată oii pierdute le-a descris îngerii din ceruri, care mai mult se bucură pentru un păcătos care se căiește decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care nu au nevoie de pocăință. Pe cei care invidiau bogăția altora, i-a avertizat astfel: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură” (Matei 6:19-20).

Celor invidioși pe putere, așa cum erau Apostolii când discutau aprins care să fie cel dintâi, le-a arătat un copil pus în mijlocul lor și „luându-l în brațe”, reamintindu-le că paradisul este al celor ce sunt asemenea copiilor, căci Hristos nu se află în cei puternici și importanți, ci în cei umili: „Oricine va primi, în numele Meu, pe unul dintre acești copii, pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Marcu 9:36-37).

Dar predica împotriva invidiei nu L-a scutit să fie invidiat. Pilat era invidios pe puterea Sa;

Ana era invidios pe nevinovăția Sa; Caiafa era invidios pe popularitatea Sa; Irod era invidios pe superioritatea Sa morală; cărturarii și fariseii erau invidioși pe înțelepciunea Sa. Fiecare dintre aceștia și-a bazat judecata pe o falsă superioritate morală, de unde a condamnat Moralitatea la Răstignire. Și pentru ca El să nu mai aibă de ce să fie invidiat, L-au pus în rând cu răufăcătorii.

Născut între un bou și un măgar, acum este răstignit între doi răufăcători. A fost ultima jignire pe care I-o rezervaseră. În ochii poporului, au creat impresia că fuseseră crucificați trei tâlhari, nu doi. Într-un fel, aveau dreptate: doi dintre ei au furat bogății, din lăcomie; al treilea a furat inimi, din iubire. Salvandus, Salvator și Salvatus: tâlharul care ar fi putut fi mântuit; tâlharul care a fost mântuit; și Mântuitorul care i-a mântuit. Cele trei cruci simbolizau trei cuvinte-cheie: invidie, milostivire, compasiune.

Tâlharul din stânga a invidiat puterea Domnului. Ca și marii preoți, ca și cărturarii ori bătrânii poporului care Îl ridiculizau pe Mântuitorul, spunând: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască!”, tâlharul din stânga a adăugat și el o blasfemie: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și pe noi” (Matei 27:42; Luca 23:39). Cu alte cuvinte: „Dacă aș avea puterea ta, puterea pe care pretinzi că o ai ca Mesia, aș folosi-o altfel decât să atârnez neputincios de lemn. Aș coborî de pe cruce, i-aș

Respon: **nimici pe dușmanii mei și le-aș arăta ce înseamnă cu adevărat puterea.”**

Astfel, invidia scoate la iveală faptul că dacă ar avea darurile pe care le invidiază la alții le-ar folosi greșit și abuziv. Tâlharul din stânga ar fi renunțat la mântuirea de păcate în schimbul eliberării de strânsoarea cuielei. Într-o manieră asemănătoare, mulți din lumea de astăzi care invidiază bogăția altora și-ar pierde probabil sufletul dacă s-ar afla în posesia acelei bogății. Invidia nu se gândește niciodată la responsabilități. Privind numai la sine, folosește greșit și abuziv orice dar primit.

Compasiunea are un efect cu totul diferit asupra sufletului. Tâlharul din dreapta nu a invidiat puterea Învățătorului, ci a avut compasiune pentru suferințele Sale. Certându-l pe tovarășul din stânga, tâlharul cel bun i-a spus: „Nu te temi tu de Dumnezeu, că ești în aceeași osândă? Și noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău” (Luca 23:40-41).

Nu a existat în el nicio fărâmbă de invidie. Nu și-a dorit nimic pe lumea asta, nici măcar să fie despărțit de teribila sa cruce. Nu a invidiat puterea lui Dumnezeu, pentru că Domnul știe cel mai bine ce să facă cu puterea Sa. Nu i-a invidiat nici pe semenii săi, fiindcă aceștia nu aveau nimic valoros de oferit.

Așa încât s-a abandonat divinei Providențe,

singurul lucru cerut fiind iertarea: „Pomeni-te-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta”. Un muribund îi cere altui Muribund viața; un om fără avere îi cere unui Sărac împărăția; un tâlhar aflat la poarta morții a cerut să rămână tâlhar și a furat Paradisul. Și pentru că nu a invidiat nimic, a primit totul: „Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:42-43).

Ne-am fi așteptat ca primul suflet răscumpărat pe Calvar, prin sângele mântuirii, să aparțină unui sfânt, dar în planul divin un tâlhar fură acest privilegiu și intră triumfal în Paradis, însoțindu-L pe Regele Regilor.

Acest al doilea cuvânt de pe Cruce ne oferă două învățături. Prima: invidia este cauza judecății greșite în privința celorlalți. Când îi invidiem pe alții, în nouă cazuri din zece, vom judeca greșit caracterul lor.

Pentru că tâlharul din stânga a invidiat puterea Domnului, L-a judecat greșit și a ratat atât divinitatea Mântuitorului cât și propria mântuire. El a susținut în mod fals că puterea trebuie folosită întotdeauna așa cum crezuse el – adică să transforme cuiele în boboci de trandafiri, crucea în tron, sângele în purpură regală, firele de iarbă de pe colină în baionete de oțel, gata de luptă.

Nimeni în istorie nu a fost atât de aproape de mântuire și totuși nimeni nu a ratat-o atât de dramatic. Invidia l-a făcut să ceară un

Re lucru nepotrivit; a cerut să fie dat jos când ar fi trebuit să ceară să fie luat sus. Asta ne face să ne întrebăm cât a contribuit invidia lui Irod la o judecată la fel de falsă: i-a masacrat pe pruncii nevinovați temându-se că Pruncul-Rege a venit să distrugă un regat pământesc, pe când El venise să vestească o împărăție cerească.

La fel se întâmplă și cu noi. Vorbirea de rău, calomnia, judecățile greșite: toate se nasc din invidia noastră. Noi spunem: „O, el e invidios” sau „ea e invidioasă”, dar cum am putea ști acest lucru dacă n-am fi simțit și noi la fel? Cum am ști că alții se comportă astfel din mândrie dacă nu am ști cum se manifestă mândria? Orice cuvânt rostit din invidie se bazează pe o judecată falsă asupra superiorității noastre morale. Atunci când judecăm ne simțim deasupra celor pe care îi judecăm, mai dreپți și mai nevinovați decât aceia.

A-i acuza pe alții înseamnă a spune: „Eu nu sunt așa.” A fi invidios pe alții înseamnă a spune: „Ai furat ceea ce îmi aparține.” Invidia pe bogăția altora a rezultat în grosolana eroare de judecată că cea mai bună cale de a opri abuzurile celor bogați este de a fi depozedați în mod violent, pentru ca, la rândul lor, cei care i-au depozedat să se bucure de puterea de a abuza.

Invidia pe puterea politică a altora a dat naștere filozofiei greșite conform căreia chiar și guvernele pot fi răsturnate dacă violența

organizată este destul de puternică pentru a face acest lucru.

Astfel, invidia devine negarea oricărei forme de dreptate și iubire. La indivizi, ea naște un cinism care distruge toate valorile morale, căci distrugându-i pe alți ne distrugem și pe noi înșine. Când e vorba de grupuri, ea naște o înșelăciune prin întinderea unei mâini prietenoase celor care au alte păreri, dar numai până sunt suficient de puternici să le-o taie.

Pentru că invidia este dezlănțuită în lumea noastră, este un sfat excelent ca, în proporție de 99-100%, să nu dăm crezare afirmațiilor răutăcioase pe care le auzim despre ceilalți. Gândiți-vă ce mult a trebuit să ignore tâlharul din dreapta pentru a ajunge la adevăr. A trebuit să nu se încreadă în judecata a patru judecători invidioși, să ignore zeflemeaua cărturarilor și a bătrânilor poporului, blasfemiile aruncate de trecătorii curioși care îi iubeau pe ucigași, ocările pline de invidie ale tâlharului din stânga, care prefera să-și piardă sufletul, dar să-și păstreze degetele agile, pentru mai multe furturi.

Dar dacă ar fi invidiat puterea Domnului, nu ar mai fi putut fi mântuit. Și-a găsit pacea refuzând să dea crezare calomniatorilor plini de invidie. Și noi ne găsim pacea dacă refuzăm să dăm crezare bârfelor.

Se prea poate să existe un pic de invidie în spatele fiecărei replici tăioase și al fiecărei șoapte

Reusturătoare pe care o auzim despre aproapele nostru. E bine să ne amintim că pomul bogat în rod este cel mai invidiat. Pentru cei atacați pe nedrept, ar trebui să fie o consolare faptul că acela care rămâne în spate pentru a lovi nu are cum să treacă în față, depășind.

A doua învățătură de reținut din acest cuvânt este că singura cale de a învinge invidia este cea aleasă de tâlharul din dreapta – compasiunea. Fiind creștini adevărați, suntem cu toții membri ai Trupului mistic al lui Hristos și de aceea trebuie să ne iubim unul pe altul așa cum ne-a iubit Hristos.

Dacă ne rănim la mână, durerea este simțită de tot corpul. În mod similar, dacă Biserica dintr-un colț al lumii suferă martiriul trebuie să simțim compasiune față de ea ca și când ar fi o parte a trupului nostru, iar această compasiune trebuie să ia forma rugăciunii și a faptelor bune. Compasiunea trebuie îndreptată nu numai către cei aflați în afara Bisericii, care trăiesc de parcă n-ar fi existat o Cruce pe pământ, dar și către dușmanii Bisericii, care ar vrea să distrugă până și umbra Crucii. Dumnezeu este Judecătorul lor, nu noi.

Ca potențiali frați ai lui Hristos, fii ai Tatălui ceresc și copii ai Mariei, ei trebuie considerați vrednici de compasiunea noastră din moment ce Mântuitorul i-a considerat vrednici de Sângele Său. Din păcate, sunt unii care blamează Biserica

pentru că îi primește în rândul ei pe marii păcătoși aflați pe patul de moarte.

Acum câțiva ani, un individ cunoscut ca și gangster și ucigaș a fost omorât de unii asemenea lui. Cu câteva minute înainte să moară, a cerut să fie primit în Biserică, a fost botezat, a primit prima Sfântă Împărtășanie, maslul și binecuvântarea de pe urmă. Cineva care considera că se pricepe mai bine a protestat față de gestul Bisericii. Închipuți-vă! Invidie față de mântuirea unui suflet!

De ce să nu ne bucurăm, mai degrabă, de milostivirea lui Dumnezeu, căci omul acesta avea aceeași „profesie” ca și tâlharul din dreapta Domnului – și de ce n-ar fi Domnul la fel de dornic să salveze tâlhari din secolul XX precum a fost să-i mântuiască pe cei din secolul I? Și unii, și alții au suflet. Se pare că invidia păcătoasă față de mântuirea unui tâlhar este un păcat mai mare decât tâlhăria.

Un tâlhar a fost mântuit: de aceea, nimeni să nu dispere. Un tâlhar a pierdut mântuirea: de aceea, nimeni să nu nesocotească bunătatea lui Dumnezeu, cu gândul că nu va fi pedepsit. Să aveți compasiune față de cei nenorociți și milostivirea divină va fi răsplata compasiunii voastre. Când fariseii L-au acuzat pe Domnul că mănâncă cu vameșii și păcătoșii, El a răspuns, reamintindu-le necesitatea milostivirii: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Dar